

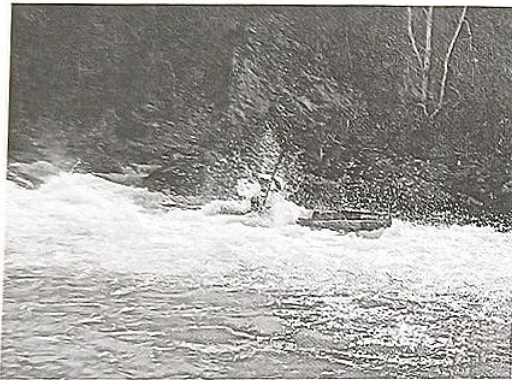
RIVIERAFDALING

Afdaalstage – Durance 2023

Vrijdagavond was het dan zo ver, na onze boten en materiaal geladen te hebben, konden we vertrekken naar Le Sud! De rit verliep vlot en al snel zagen we de prachtige Alpen voor ons opdoemen. Aangezien het voor sommige onder ons de eerste keer op wild water was en het voor anderen alweer lang geleden was, stopten we eerst in Argentière om een rustiger stukje van de Durance te verkennen. Onder een stralend zonnetje genoten we volop van deze eerste kilometers. De mannen vonden het water zelfs zo uitnodigend dat ze beslisten om een douche in de Durance te nemen, dan moest dat straks ook al niet meer gebeuren. Nu begonnen we toch wel benieuwd te worden naar ons huisje, op naar Embrun dus!

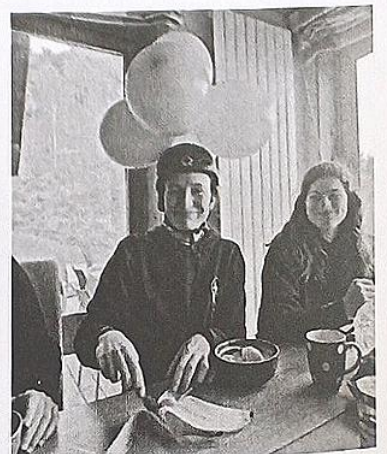
Eenmaal aangekomen, wisten we dat het goed zat! Een schoon terras gericht op het zuiden, degelijke keuken en een prachtig uitzicht. Papa Plas had ons gelukkig wat liters vers gemaakte pastasaus meegegeven waardoor we snel aan tafel konden. Merci Johan! Na het avondeten werden de plannen voor de volgende dag gesmeed en kropen we uitgeteld ons bedje in.

Zondagochtend werden we wakker onder een stralend blauwe hemel. Nog een kleine tip: neem altijd ochtendmensen mee op reis. Tegen dat de meesten onder ons uit bed gerold waren, had Tom al een grote pot havermost en een kan straffe koffie klaar staan. Na dit topontbijt konden we aan de eerste training van de dag beginnen. We stapten bovenaan in Saint-Clément in en voeren eerst tot aan 'Het Gat', een spectaculaire golf die toch altijd eerst eens geanalyseerd moet worden voordat we ons er af wagen. We zetten de afdaling voort tot aan de 'Ijzeren Brug'. Deze passage zorgde in het verleden al vaak voor bevende peddeltjes en ook deze keer kwamen Einar en Karolien er niet zonder kleerscheuren vanaf. De schad

gelukkig beperkt en uiteindelijk geraakten we allemaal goed en wel beneden. Het was ideaal weer voor een picknick naast het water en we genoten dan ook van een krokante baguette met salami en 'top-budget' brie. Toen we weer uitgerust waren, maakten de vaarders zich klaar om terug het water op te kruipen. Karolien en Hanna wisten dat er wat gedoseerd zou moeten worden deze week en hadden er dan ook geen moeite mee om te chauffeurs. Samen met Bieke en Emke reden we naar de aankomst om daar onze vaarders op te wachten. Toen iedereen goed en wel was aangekomen, begonnen we nog aan een mooie, maar pittige (hallo hoogtemeters!) wandeling terug naar ons huisje. We sloten deze dag af met een glaasje rosé of een frisse Desperados en speelden nog wat gezelschapsspelletjes.

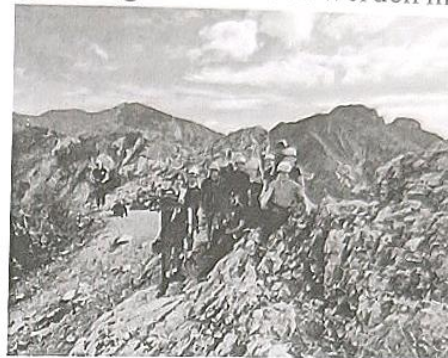
Maandag hadden we een jarige in de groep. Joke werd 22! Dit moest natuurlijk gevierd worden. Aangezien een gewone kroon maar saai is voor een kajakster, kreeg Joke een versierde helm. Wegens een klein defect aan de botenwagen, werd de vaartraining in de voormiddag vervangen door een looptraining rond het meer van Embrun. 's Middags bakten we lekkere croque-monsieurs in ons huisje. Davy had ondertussen gelukkig een oplossing gevonden voor de botenwagen waardoor we in de namiddag terug de rivier op konden kruipen. Onze krachtpatsers, Jobbe en Jens, hadden het nu wel gehad met hun powertraining in een wavehopper en ruilden deze in voor een afdaler. Achter coach Tom aan kregen ze de instructie om door de golven over te steken. Jens had dit begrepen als 'in de golven'

en was dan ook onze eerste zwemmer van de week. Het leuke aan de Durance zijn uiteraard de golven. Helaas liggen er hier en daar ook wat stenen die wel eens geaaid, getikt of geraakt werden. Dat hebben de boten van Joke, Roos, Emke en Jens geweten... 's Avonds was het dus weer tijd voor de befaamde PolyesterParty. Davy haalde de gereedschapskist boven en met de assistentie van de brokkenmakers werden de boten terug waterdicht gemaakt. Tom en zijn team kookten ondertussen een heerlijke pot chili con carne. De lookgeur namen we er zelfs graag bij.

We bevinden ons hier echt in een prachtige streek en hadden dus ook wel zin om eens op avontuur te gaan naast het water. Dinsdag stond er dan ook een Via Ferrata op de planning. Na wat rondgebeld te hebben, vonden we een veelbelovende Via op een uurtje rijden van Embrun. Na een goeie twee uur klimmen, bereikten we de top waar we beloond werden met een prachtig uitzicht. We werden hier ook kort herenigd met Bieke en Jobbe die een wandelpad naar boven hadden

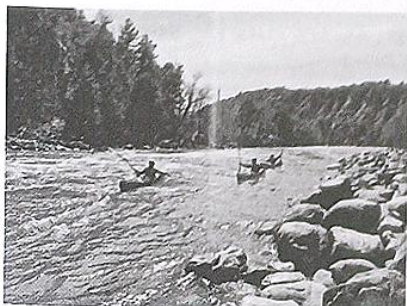

gevolgd. Jens, Tom en Einar waren zo snel dat ze de een deel van de klim zelfs twee keer hebben gedaan. De Via Ferrata leidde ons verder nog over een wiebelende hangbrug waar de hevige wind dan weer een nieuwe uitdaging vormde. Eenmaal terug beneden, wachtte er een laatste obstakel op ons: een stroomdraad. Stond er nu wel of geen stroom op? Dat kan je aan Emke vragen die het dankzij de goede *poker faces* van Joke, Tom en Karolien in levende lijve kon ondervinden. Aangezien we ons materiaal terug moesten brengen naar de sportwinkel in het centrum van Embrun, was dit het ideale moment voor wat sightseeing en een terrasje in het pittoreske stadscentrum. Om de eerste honger te stillen, haalden we wat pizza's uit de muur. *Prêt en trois minutes* en verrassend lekker! Eenmaal terug in ons huisje, aten we de restjes chili en sloten we de dag af bij een gezellig kampvuur.

Woensdag was er helaas wat regen voorspeld, maar dat houdt echte kajakkers uiteraard niet tegen. Er werd opnieuw in de voor- en namiddag gevaren. Het waterpeil was weer wat gestegen waardoor er mooie snelheden gehaald konden worden op het water. Na de vaartraining beslisten Einar, Emke, Karolien en Hanna om terug naar het huisje te wandelen. De weergoden waren ons goed gezind en we kwamen nog juist voor de stortbui aan. Vuurmeester Jens had ondertussen de kachel aangestoken en de voorbereidingen voor het avondeten werden gestart. Roos leerde Jobbe en Jens hoe je aardappelen en wortels schilt en in een mum van tijd stond er lekkere wortelpuree met worst en appelmoes op tafel. De rest van de avond werden er nog wat spelletjes gespeeld en gezellig gekeuveld rond het stoofke.

Een wildwaterstage zonder chrono, is simpelweg geen wildwaterstage. Donderdagochtend was de sfeer dus iets meer gespannen en werd er nog eens gepolst naar wat nu precies de snelste lijn door de golven is. Davy stelde een startlijst op en na een gezamenlijke opwarming voeren we één voor één het wedstrijdstuk. Er werd sterk gevaren door onze NWC-ers. Bij de dames ging Joke met het goud aan de haal en bij de heren zette Tom de snelste tijd neer. In de namiddag had Karolien voor de helft van de groep een pittige wandeling uitgestippeld. Al vanaf het begin van onze tocht werden we vergezeld door een

enthousiaste viervoeter ('ons Maurice'). Maurice gidste ons langs de rivier 'de Rabioux', over groene bospaden en naar mooie uitzichten. De vaarders beleefden ondertussen hun eigen avonturen op de Durance. Einar, Jobbe en Emke trokken hun stoute schoenen aan en volgden Joke en Tom van 'het Gat' af. Emke maakte het nog even spannend door in de golven voor het Gat een rondje te draaien waardoor ze in het keerwater terecht kwam. Joke had dit gelukkig in de gaten en na een reddingsactie kon Emke een tweede poging wagen en geraakte ze foutloos beneden. We verzamelden terug in het dorp waar de wandelaars hun wandeling gestart waren. Het afscheid van Maurice viel ons zwaar, maar gelukkig konden we zijn baasje bereiken en garandeerde hij ons dat Maurice de weg naar huis goed kende. 's Avonds genoten we nog van de avondzon met een glaasje wijn en krokante lookbroodjes. Na het avondeten werden de koffers gepakt, de fles zelfgemaakte limoncello van Bieke geleegd en speelden we nog wat gezelschapsspelletjes.

Aangezien we onze week in Frankrijk toch niet konden afsluiten zonder croissants als ontbijt, liepen Tom en Einar vrijdagochtend naar de bakker voor 11 heerlijke croissants. *Merci, les gars!* Hopelijk hebben jullie kuit hier niet al te hard van af gezien. In de voormiddag voeren Davy, Jobbe en Einar nog een laatste keer de Durance af. Einar wilde deze laatste dag toch nog testen of dat smeltwater nu echt wel zo koud was en nam onderweg nog een plonske. De rest van de groep maakte nog een mooie wandeling in de bergen rond Embrun of genoot wat van de zon aan het meer. Na nog maar eens een halve bakkerij te hebben leeggekocht, nuttigden we ons laatste middagmaal in Frankrijk en vertrokken we terug richting Pelt.

Terwijl ik dit verslag afrond, kom ik in de verleiding om alvast te beginnen plannen voor volgend jaar. Misschien toch maar een weekje verlof proberen te regelen rond Pasen? De afdaalstage was opnieuw een sportieve week gevuld met wildwater, bergen en schoon weer. De goede sfeer en het fijne gezelschap waren de kers op de taart. *Merci allemaal!*

